

Я ВІДПОВІДАЮ ЗА ВСЕ! До 90-річчя Першого ректора

Шановні колеги!
Дорогі першокурсники!
Шановні студенти старших курсів!

Всіх, хто навчається й навчає в нашому виші, від щирого серця вітаю з початком нового навчального року!

Цей день завжди пов'язаний з радісними зустрічами, світлими спогадами, добрими надіями, творчим настроям.

Але це, одночасно, новий етап в житті студентів, ще один серйозний іспит на зрілість і професіоналізм для викладачів.

Вчити і вчитися в стінах провідного індустріального ВНЗ нашого регіону – висока честь. Бажаю вам на цьому шляху успіхів, творчого натхнення, подальших професійних перемог і досягнень.

Нехай цей навчальний рік стане для вас плідним, цікавим, повним складних завдань і викликів, роком взаємного збагачення досвідом, практичними навичками та глибокими теоретичними знаннями.

Ректор ЗДІА
проф. д.т.н. В.А. Банах

Читайте в номері:

- На стор. 1 – 3 Днем знань, шановні колеги, студенти, першокурсники!
- На стор. 2-3 – До 90-річчя Першого ректора
- На стор. 4-5 – Привіт, першокурсник!
- На стор. 6 – 7 – Сенат – першокурснику, поради бувало...

Тільки відданий своїй справі -
має право називатися Творцем!

26 серпня – значна ювілейна дата у житті нашого ВНЗ: виповнилося 90 років від дня народження Першого ректора вишу Юрія Михайловича Потебні.

Все його недовге, але яскраве життя було віддано створенню Запорізького індустріального інституту, нині Запорізької державної інженерної академії.

І сьогодні від імені сотень тисяч випускників академії, від імені тих, хто працює й навчається в ЗДІА в даний час, ми вшановуємо пам'ять про Першого ректора,

Талановитий вчений, прекрасний педагог і Творець – таким знали та поважали Ю.М. Потебню колеги й соратники, любили студенти... Минуло вже понад 30 років, як не стало Юрія Михайловича, але пам'ять про нього, про його невгамовну енергію, про його прагнення бути першим завжди й у всьому, створюючи унікальний вищий навчальний заклад – живі й донині. (Далі на с.2-3)

Вітаємо Міжнародного
майстра, чинного
чемпіона світу і Європи
з шашок Богдана
Панченкова, МН-13-2
з новим чемпіонським
титлом!

- На стор. 8 – Про «Свято Посвяти»
- На стор. 9 – БОГ-ДАН – чем-пі-он!
- На стор. 10 – Студентська РЕСПУБЛІКА_ZP

До 90-річчя Ю.М. Потебні

За матеріалами статті з
архіву ЗДІА 2006 р.

Спогади про роки роботи поруч з Першим ректором, про його особистісні та ділові якості, про його ставлення до студентів, колег, грандіозні плани, на щастя, збережені зусиллями наших колег. Кожне їх слово, рядок спогадів, світлин тих славних років – це наша спадщина, якою ми маємо право пишатися... І поки ми пам'ятаємо – він живий, жива його мрія, адже пам'ять про людину зберігається насамперед в її справах!

Озирніться навколо себе – ви побачите сучасний ВНЗ з просторими світлими аудиторіями, з комп'ютерними класами, діючими лабораторіями. Ви побачите дружний працездатний колектив викладачів, співробітників та студентів... Хіба це не найкраща пам'ять про Юрія Михайловича Потебню?

Розбираючи папки архівних матеріалів, ми знайшли поштовий аркуш з якимись віршованими рядками. Виявилось, це слова пісні студента А. Бойко на честь нашого ВНЗ ще в ті далекі часи, коли він не був ні ЗДІА, ні ЗІІ, а називався запорізькою філією ДМетІ (нині НМетАУ...):

На свете прославленных
вузов немало,
На свете немало
прекрасных страниц,
Но светят огни моего филиала
Среди заводских запорожских
зарниц...
Ты помнишь, как строили,
часто не спали,
Как вместе делили
беду и успех?
И всё здесь, и все
за меня отвечают
И я отвечаю за всех!

Я ВІДПОВІДАЮ ЗА ВСЕ! ДО 90-РІЧЧЯ ПЕРШОГО РЕКТОРА

«...И всё здесь, и все за меня отвечают, и я отвечаю за всех!»

Інакше, напевно, і не можна було сказати, адже саме так думав, відчував і діяв не тільки перший ректор інституту Юрій Михайлович Потебня, не лише його команда, але й абсолютна більшість тих, кому пощастило будувати, створювати власний виш своїми руками!

Юрій Михайлович дійсно був зіркою планетарного масштабу, тому й так швидко згорів. А його невичерпна любов до справи усього життя – створення Запорізького індустріального інституту – надихала, притягувала до себе, народжувала спалахи наднових зірок.

Працездатність – ось головне, чому навчив мене ректор

Безумовно, навколо першого ректора зібралася команда відданих спільній справі енергійних і по-доброму амбіційних соратників. Відмінною рисою потебнівської вдачі було вміння, з одного боку, надати підлеглим оперативний простір і при цьому суворо спитати з них, а з іншого – не давати «своїх» в образі. Таким чином про ВНЗ, його колектив і керівника склалися легенди.

Не можна навіть перелічити усіх, хто залишив для історії свої спогади про Потебню, щоб не образити когось мовчанкою. Однак, спробуємо, все ж таки, нагадати дещо читачеві...

• «Проректор першого скликання» **Василь Степанович Гавриш:**

«Я познакомився с Юрием Михайловичем весной 1961 года; пришел поинтересоваться, что за учебное заведение, какие перспективы. Располагался тогда деканат в единственной комнате, на II-м этаже, над входом в металлургический техникум; эта же комната служила и преподавательской. За столом, заваленным всевозможными учебниками, учебными планами, расписаниями, списками сидел Потебня.

Беседа наша была доброжелательной и, как говорят, не «на ходу». Юрий Михайлович предложил мне преподавательскую работу и должность заместителя декана. Вскоре я стал преподавать теоретическую механику, а с апреля 1963 был назначен заместителем декана Запорожского вечернего факультета. С тех пор, практически непрерывно, мы работали вместе, в одной упряжке, вместе с вузом росли, вместе радовались удачам, огорчались, когда случались промахи... Ему не хватало 6-дневной рабочей недели, где каждый день длился 12-13 часов, он весь был устремлен в выстроенное им заманчивое будущее. Но и успевал сделать многое, ведь не только строительство, где он вникал во все мелочи, а и учебный процесс, и наука, и спорт, и культурно-массовая жизнь, и работа в общественных организациях города, – все это требовало и сил и времени»...

Звісно, «короля робить свита», вважав нині покійний колишній проректор з АГР **Олександр Олександрович Полещук.**

...Зрозуміло, команда ректора працювала в тому ж режимі «у паралелі», без спонуки. З цього приводу «Сан Саніч» Полещук пожартував, що «якщо встигав додому до програми «Час», вважалося,